

Jóllehet, az amerikai elnökválasztás mindig a világpolitika és a világsajtó érdeklődésének középpontjában állott, nálunk a rendszerváltás utáni évtizedekben mintha többen kétségbe vonták volna ennek az eseménynek a fontosságát. Lehetett olyan hangokat is hallani, hogy egy személyen nem sok múlik, még ha egy szuperhatalom elnöke is, továbbá nincs is, nem is lehet lényeges különbség a demokrata párti és a republikánus párti elnök politikája között, hiszen mindkettőt ugyanazok a pénzügyi körök támogatják. Ráadásul a kampány mindig durva és személyeskedő, Isten mentsen attól, hogy amerikai mintára ez is begyűrűzzön hozzánk, éppen elég rohamosan sülyyedő színvonalú politikai kultúráról árulkodik már így is a politikai közbeszéd.

Ami a durva és személyeskedő kampánycsatákat illeti, most sem lehetett „panaszunk” az USA 45. elnökének megválasztásakor. Mégis, voltak szemfüles újságírók, széles látókörű politikai elemzők, akik felhívták rá a közvélemény figyelmét, hogy ennek az elnökválasztásnak most nagyobb tétje van, ez a kampány valahogy más, mint a többi. Abban is, hogy a jelöltekre leadott voksok nem annyira a jelöltek népszerűségéről, hanem az ellenjelölt iránti ellenszenvről tanúskodnak. Mindez már önmagában is olyan belső feszültségeket jelez, hogy néhányan még polgárháború kitörésének lehetőségét sem zárták ki.

Valóban: nem emlékszünk olyan elnökválasztásra, amelynek nyomában, bármi hangzott is el a kampányban az „adok-kapok” szokásának megfelelően, ennyi és ilyen heves, a vesztesek frusztrációja miatti zavargás, a nyertes személyének el nem fogadásán alapuló tüntetés robbant volna ki. „Trump nem a mi elnökünk!”, ezért tehát törni-zúzni kell. Ami arra enged következtetni, hogy a válságba került, a hatalma zenitjét maga mögött hagyó és lefelé ívelő szakaszba került szuperhatalom mélyében valós, súlyos, igen nehezen kezelhető, robbanásveszélyes társadalmi ellentétek feszülnek és éleződnek.

Nincs okunk persze azt gondolni, hogy ha Clintonné (micsoda anti-„pc”, tiszteletlen, szexista, és provinciális megjelölése ez annak a személynek, akibe a liberális demokrácia uralkodó körei, sajtója és a globalista háttérhatalom minden bizalmukat és reményüket helyezték!) győz, akkor Trump hívei, vagy inkább a politikus asszony ellenségei és a személyében nemzetbiztonsági kockázatot látók ezt szó nélkül lenyelik. Hiszen a mostani győztes is (illetve kampánystábja) veresége esetére állítólag kilátásba helyezte, hogy csalás gyanúja miatt megóvjá a választásokat.

Ehhez képest győzelme utáni nyilatkozataiban rendre szelídebb hangokat penget, Clintonné asszony (csak azért is!) pedig (szívből vagy színből?) gratulált neki. A kampány alatti sárdobálást felejtsük el, most sok jót és szépet is elmondhatunk egymásról. Bármennyi önfegyelembe és önkorlátozásába került is ez a küzdelem utáni lovagiasság a küzdő feleknek, mindenképp a kibontakozás irányába mutat. Csak kérdés, mennyire lesz ez követendő magatartásminta a felpaprikázott (felheccelt?) Trump-gyűlölőknek?

Isten őrizze, hogy ünneprontó legyek, hiszen a magyar kormánykoalíció és nemzeti elkötelezettségű, illiberális szavazótábora, amely már oly sok sérelmet, igazságtalanságot szenvedett el a bukott demokrata jelölttől és a neoliberális külpolitikától, méltán reménykedik abban, hogy a világ legnagyobb szuperhatalmával ápolt kapcsolataink új alapokra helyeződnek, végre rendeződnek, egyértelműen pozitív irányba fordulnak. Mégis aggasztónak találom azt a pökhendiséget és fölénységet, amellyel a brüsszeli(ta) politikai elitet reprezentáló Juncker mintegy kioktatta az újdonsült amerikai elnököt, rámutatva arra, hogy nem ismeri Európát és van mit pótolnia, tanulnia ezen a téren. Ami lehet, hogy igaz, de a hangnem és a hangvétel, egyáltalán az, hogy az Amerikai Egyesült Államok demokratikusan megválasztott elnökével így lehet beszélni, mégiscsak azt jelzi, hogy ez a kisszerű és rovott múltú politikus óriási erőket érez maga mögött. Ez pedig nem túl megnyugtató egy stabil amerikai elnöki hatalomra, hatáskörre nézve. Még azt a gondolatot is fölveti, hogy a demokratikus választások nem csupán szépségflastromot jelentenek-e egy olyan mindenható (háttér)hatalom részéről, amelynek módja volna akár diktatúrát is gyakorolni, de egyelőre ügyel a formákra, mert még nem látja úgy, hogy elkövetkezett volna ennek az ideje.

Minden belpolitikai instabilitás, történelmi tapasztalataink szerint, természetesen magában hordozza annak a veszélyét, hogy egy ilyen helyzetbe került ország politikai elite a belpolitikai feszültségeket külpolitikai kalanddal vagy kalandokkal próbálja levezetni. Adja Isten, hogy a magyar–amerikai kapcsolatok, a mi csekély erőinkhez mérten mégiscsak valamiféle tényezőt jelentsenek, segítsenek a transzatlanti stabilitás és ez által a világbéke megőrzésében! Vagy mondjuk így: abban, hogy ne romoljon tovább a már amúgy sem túl rózsás kilátásokkal kecsegtető világhelyzet.

Félünk és remélünk

Írta: Kiss István Béla

2016. december 20. kedd, 21:21 -

Kiss István Béla